

B. U. M.

3 / 2020

Březovský univerzální Magazín

Anglický týden s Noahem

V naší škole se každoročně koná anglický kurz s rodilým mluvčím Noahem. Tento rok jsem se do něj přihlásila i já. Zpočátku jsem měla obavy, že mě to nebude bavit, nebo spíš nebudu Noahovi rozumět.

První den nám Noah vyprávěl o sobě a dávali jsme mu různé otázky. Můj strach a obavy se rozplynuly. V ostatních dnech opadly komunikační zábrany a zábavnou formou her nás mnoho naučil.

Příští rok se přihlásím určitě znovu. *Tereza, 7. třída*

Svatováclavský běh

Na středu 23. 9. si pro nás pan učitel Čech připravil Svatováclavský běh. Tento rok nám krásně vyšlo počasí a aspoň jsme si oddychli od těch roušek, co musíme pořád nosit.

Svatováclavský běh byl letos dlouhý, běželi jsme přes 1600 m. Než jsme odstartovali, tak nám pan učitel Čech řekl, že cestou potkáme technickou četou, která nám ukáže, kudy máme jít. Běhali jsme přes pole, kde byl trochu horší terén (jak pro koho ☺).

Všichni jsme si rádi zaběhali a těšíme se na další sportovní akci a Svatováclavský běh.

Patrik, 8. A třída

2krát Exkurze do Bartošovic

Ve středu jsme jeli autobusem do záchrané stanice v Bartošovicích.

Přivítal nás pán, který nám řekl základní informace o záchrané stanici a promítal obrázky ptáků a jejich hnízd. Potom jsme šli do jiné budovy, kde nás očekávala jiná paní. Povíдалa nám o dalších zvířatech, o která se starají. Některé z nich nám ukázala. Nejvíce se mi líbily veverka a vydra.

V obchodě jsem si proto koupila záložku s vydrou, která se mi moc líbila. Doma jsem si ji hned založila do své rozečtené knížky. *Lucie, 4. třída*

V pátek 9. 10. jsme byli v záchrané stanici v Bartošovicích.

Vyjeli jsme v 8 hodin. V autobuse byla sranda a cesta utekla jako voda.

Ještě před prohlídkou jsme se museli rozpúlit na dvě poloviny. Jedna skupina se šla podívat ven a druhá dovnitř. Ti, co šli dovnitř, viděli různá zvířata na tabuli a ti, co šli ven, viděli živá zvířata.

Do školy jsme se vrátili ve 12 hodin. Byl to skvělý výlet. *Marie, 5. třída*

Mikuláš

Doba covidová zasáhla letos i Mikuláše.

Každý rok posílal do tříd své zástupce: nejstarší žáky čertovské a andělské školy. Tentokrát ale musel navštívit děti sám a osobně, protože jeho posily zavřel virus Covidus do 9. třídy. Naštěstí mu pomohl alespoň Lucifer, který je z pekla zvyklý na horko, a tak neví, co nějaká horečka je.

O předsevzetí zlatého prasátka

Byla jednou jedna rodina zlatých prasátek, která žila v říši Fantazie. I v téhle říši se slaví vánoční svátky a maminka zlatého prasátka pořád říkala: „Když se budeš na Štědrý den hezky postit a nebudeš od rána až do večera nic jíst, uvidíš člověka.“ Zlaté prasátko se tomu velice divilo. Neznalo totiž nikoho, kdo by opravdového člověka někdy viděl. Radilo se proto o tom s ostatními zlatými prasátky ve škole pár dní před vánočními prázdninami: „Taky vám rodiče slibují, že uvidíte člověka, když se budete celý Štědrý den postit?“ „Ano, tatínek mi to také každý rok vypráví. Ale já ho podezírám, že to říká jen proto, aby na něj zbylo víc dobrot, které nám mamka připraví. Já mu na to ale neskočím. Každý přeci ví, že lidé jsou jen pověra,“ odpovídalo jiné zlaté prasátko. Ostatní spolužáci zachrochtali na souhlas.

„Možná, že jsou pověra, ale zdá se, že to nikdo nikdy nevyzkoušel, aby si mohl být jistý,“ říkalo si naše zlaté prasátko. A protože bylo velice zvědavé prasátko, rozhodlo se, že se postit bude.

Nebylo to snadné! Celý den mu kručelo v bříšku, zatímco se domov plnil lákavými vůněmi velkého množství jídel. Maminka pekla, vařila, smažila a neustále se prasátka ptala, jestli si něco nedá. To ale bylo odhodlané a vždycky řeklo: „Nedám! Vydržím to, chci vidět člověka!“

Po nějaké době si dokonce muselo dát na rypáček kolíček, protože všechna ta vůně byla k nesnesení. Pak se muselo schovat do svého pokoje, protože mamčině jídlo bylo strašně moc lákavé už jen tím, jak chutně vypadalo.

V pokojíku si už prasátko začínalo myslet, že to nebylo k ničemu, když tu z ničeho nic spatřilo na stěně malou lidskou holčičku. Stála v jakémsi zářivém kruhu, který vypadal jako brána, a zírala na prasátko stejně překvapeně, jako ono na ni. Najednou holčička vykřikla: „Mamí! Vidím zlaté prasátko, měla jsi pravdu!“

„Ty vidíš prasátko, Natálko?“ ozval se nervózní hlas z obrazu holčičky. „Nechceš si přeci jen už dát nějaký perníček?“

Zlaté prasátko si pak všimlo, jak si Natálie bere do ruky perníček. Zamávala ještě a prasátko zamávalo svojí nožičkou nazpět. A když holčička kousla do perníčku, zmizela.

„Mamí! Mamí! Vidělo jsem člověka, měla jsi pravdu!“ běželo tu novinu nadšeně oznámit rodičům.

„Ty jsi vidělo člověka?“ zeptala se prasečí maminka trochu nervózně. „Nechceš si přeci jen dát perníček?“ dodala a jeden mu podala. A tak ho zlaté prasátko spokojeně chroupalo a bylo veselé, že se vydrželo celý den postit a vidělo člověka.

(Z knihy Petra Šilhy 24 vánočních příběhů do adventního kalendáře)

*** **Děkujeme rodičům (maminkám, tatínkům i babičkám) za pomoc s výukou dětí.**
Přejeme Vám krásné Vánoce a v novém roce na shledanou! 🛎️🛎️